

2. I den överklagade domen gjorde tribunalen också en felaktig tillämpning av artikel 8.1 b i varumärkesförordningen i den mån den underlät att beakta betydelsen och vikten av den konceptuella olikheten mellan märkena vid den övergripande bedömningen av risken för förväxling av varumärken som har en mycket liten visuell likhet och liten fonetisk likhet. Enligt fast rättspraxis ska det konceptuella innehållet i det sökta varumärket vara tillräckligt för att neutralisera den mycket lilla visuella likheten och den lilla fonetiska likheten som, enligt tribunalen, föreligger mellan det sökta varumärket och det äldre varumärket.
3. Slutligen gjorde tribunalen en felaktig tillämpning av artikel 8.1 b i varumärkesförordningen när den bedömde risken för förväxling mellan varumärkena i fråga utan att beakta alla faktorer som är relevanta i förevarande fall för att fastställa risken för förväxling. Mer konkret förbisåg tribunalen en avgörande omständighet som utgjorde en del av bakgrunden till tvisten: ursprunget, historien, den geografiska betydelsen av ordet i varumärkena i fråga och dess symboliska koppling till varorna som omfattas av nämnda varumärken. Följaktligen missuppfattade tribunalen även den faktiska bakgrunden till tvisten.

⁽¹⁾ Rådets förordning (EG) nr 207/2009 av den 26 februari 2009 om gemenskapsvarumärken, EUT L 78, s. 1.

Talan väckt den 18 juli 2014 – Europeiska kommissionen mot Republiken Österrike

(Mål C-346/14)

(2014/C 361/03)

Rättegångsspråk: tyska

Parter

Sökande: Europeiska kommissionen (ombud: E. Manhaeve och G. Wilms)

Svarande: Republiken Österrike

Sökandens yrkanden

Sökanden yrkar att domstolen ska

- fastställa att Republiken Österrike har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 3 FEU jämförd med artikel 288 FEUF genom att inte vid godkännandet av byggnationen av ett vattenkraftverk vid "Schwarze Sulm" på ett korrekt sätt ha tillämpat bestämmelserna i artikel 4.1 jämförd med artikel 4.7 i direktiv 2000/60/EG ⁽¹⁾ upprättande av en ram för gemenskapens åtgärder på vattenpolitikens område, och
- förplikta Republiken Österrike att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Österrike försöker kringgå det förbud mot försämring som anges som en grundläggande princip för direktivet i dess artikel 4.1 och åsidosätter därmed förutsättningarna för undantag i artikel 4.7 i direktivet.

Direktivets tillämning i tiden (*ratione temporis*) medför enligt domstolens praxis att medlemsstaterna inom införlivande-fristen inte får anta bestämmelser som kan äventyra direktivets syfte (artikel 4.3 FEU jämförd med artikel 288 FEUF).

Svaranden har i sitt nya beslut endast grundat sig på en förnyad analys av vattenstatusen i "Schwarzen Sulm". Denna nya bedömning (god vattenstatus istället för hög vattenstatus) står i strid med den ursprungliga förvaltningsplanen. Överväganden och bedömningar i förvaltningsplanen kan inte ändras med kort varsel genom ett ad hocbeslut på grundval av nya kriterier. Om så vore fallet skulle grundläggande principer i direktivet, såsom i det aktuella fallet förbudet mot försämring, liksom förfaranderegler, som allmänhetens medverkan, lätt kunna kringgås.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv av den 23 oktober 2000 om upprättande av en ram för gemenskapens åtgärder på vattenpolitikens område (EGT L 327, s. 1)

**Begäran om förhandsavgörande framställd av Judecătoria Câmpulung (Rumänien) den 21 juli 2014 –
Maria Bucura mot SC Bancpost SA**

(Mål C-348/14)

(2014/C 361/04)

Rättegångsspråk: rumänska

Hänskjutande domstol

Judecătoria Câmpulung

Parter i målet vid den nationella domstolen

Sökanden/Klagande: Maria Bucura

Motpart: SC Bancpost SA

Intervenient: Vasile Ciobanu

Ytterligare deltagare i rättegången: SC Raiffeisen Bank SA

Tolkningsfrågor

1. Är en nationell domstol som har att pröva en invändning mot verkställighet av ett kreditavtal för utfärdande av ett American Express Gold kreditkort, i det fall verkställigheten har beviljats i konsumentens utelämnade, skyldig enligt direktiv 93/13/EEG ⁽¹⁾, när den har fått kännedom om alla faktiska och rättsliga omständigheter som krävs härför, att bedöma, även ex officio, huruvida följande avgifter i ifrågasatt avtal: a) – avgift för utfärdande av kort; b) – årsavgift för kort; c) – årsavgift för extrakort; d) – avgift för förnyelse av kort; e) – avgift för byte av kort; f) – avgift för byte av PIN-kod; g) – avgift för kontantuttag från bankomat och i kassa (i egna eller andra banker i Rumänien eller utlandet); h) – avgift för betalning av varor och/eller tjänster från näringsidkare i utlandet eller Rumänien; i) – avgift för utskrift och utskick av kontoutdrag; j) – avgift för saldouppgift via bankomat; k) – förseningsavgift; l) – avgift för överskridande av kreditgräns; m) – avgift för ooberättigad vägran att betala, är oskäliga, när beloppet för dessa avgifter inte är preciserat i avtalet?
2. Är angivandet av den årliga räntan med hänvisning till följande formel: "krediträntan beräknas utifrån dagssaldot, som är fördelat på poster (betalningar, kontantuttag, utgifter och avgifter), och räntesatsnivån för varje dag i beräkningsperioden – räntan beräknas dagligen enligt följande formel: summan av produkterna av beloppet för varje post i dagssaldot multiplicerad med den aktuella dagliga räntan för respektive dag; den dagliga räntan beräknas som förhållandet mellan den årliga räntesatsen och 360 dagar" – vilket utgör en grundläggande komponent inom ramen för rådets direktiv 87/102/[EEG] av den 22 december 1986 om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om konsumentkrediter, i dess ändrade lydelse enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 98/7/EG av den 16 februari 1998, som har en liknande formulering – klart och begripligt formulerat på det sätt som avses i artiklarna 3 och 4 i direktiv 93/13/EEG?
3. Om beloppen för de avtalsenliga avgifterna inte specificeras i avtalet, utan avtalet endast anger en metod för beräkning av ränta utan specifikation av beloppet, har då den nationella domstolen i enlighet med bestämmelserna i rådets direktiv 87/102/[EEG] av den 22 december 1986 om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om konsumentkrediter ⁽²⁾, i dess ändrade lydelse enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 98/7/EG av den 16 februari 1998 ⁽³⁾, samt bestämmelserna i rådets direktiv 93/13/EEG rätt att anta att avsaknaden av dessa uppgifter i konsumentkreditavtalet medför att ifrågasatt kredit ska anses ha getts ränte- och avgiftsfritt?